

JANDORŤEK

ODVRAĆENA
STRANA
HRÍCHU

SQFI

JANDORÁEK

ODVRÁCENÁ
STRANA
HŘÍCHU

SCIFI

Copyright © Jan Dvořáček, 2021

Edition © Talent pro ART, 2021

Cover picture: Jitka Janotová

www.talentproart.cz

ISBN:

978-80-7629-045-7 Odvrácená strana hříchu (PDF)

978-80-7629-046-4 Odvrácená strana hříchu (Epub)

978-80-7629-047-1 Odvrácená strana hříchu (mobi)

978-80-7629-048-8 Odvrácená strana hříchu (AZW3)

Prolog

Svět se od základů změnil. Počátkem 21. století se lidé již nespokojili pouze s dvěma biologickými pohlavími, ale začali vymýšlet různé varianty stále nových pohlaví, nad nimiž mnohdy zůstával rozum stát. Kromě toho se stále více dostávaly do popředí aktivistky extrémního feminismu, které se snažily ze všech sil potlačit práva mužů. Za několik let se tak muž ocitl na té nejnižší příčce v žebříčku veškerých pohlaví, a že jich nebylo málo. Zatímco se ve dvacátých letech 21. století hovořilo přibližně o osmdesáti různých pohlavních variantách, o několik desítek let později se tento počet vyšplhal na počet převyšující 2000. Mezi nimi se vyskytovali například space-gender, aqua-gender, transrobotický muž, transrobotická žena, transrobotická osoba, hybrid-sexuál, multi-gender a mnoho dalších. Sexuální menšiny tak měly širokou škálu výběru a každý si našel to, co mu vyhovovalo. Sexuální orientace jednotlivých pohlaví se nijak neřešila, až na jednu výjimku. Heterosexuality byla trestná.

Kapitola 1.

David mířil z práce domů a měl trochu na spěch. Venku lehce přšelo, což nebylo ani v tuto roční dobu v Minnesotě nijak překvapující. Bylo už 18.15 a on se ještě potřeboval zastavit v květinářství, které zavíralo za čtvrt hodiny. Rychle vešel do obchodu a začal vybírat nejvhodnější květiny, které by nechal svázat do kytice. Nesměl se zdržovat, aby to stihl ještě před zavírací dobou. Pět minut před koncem pracovní doby by jej už mohli odmítnout.

Vždycky chodil raději do malých obchodů, jako bylo právě toto květinářství. Ve velkých prodejnách jakéhokoliv zboží obsluhovaly u regálů hologramy a platby u pokladen prováděli speciální roboti. Stále se však našly obchůdky, jejichž majitelé neměli na takovéto vymoženosti dostatečné finanční prostředky, proto si je obsluhovali sami, případně někoho zaměstnali.

Opatrně přistoupil k pultu, aby si jej prodavačka, teď právě zabraná do telefonátu, všimla. Neoslovil ji. Nechtěl se dostat do potíží. Oslovit ženu, dokud to neudělá ona jako první, bylo nejen hrubě neslušné, ale dokonce protizákonné. A kdyby svůj telefonát protáhla, nestihla by již uvázat kytici před zavírací dobou a odmítla by ho. Měl ale štěstí. Během pár vteřin žena telefon odložila a přistoupila k pultu.

„Přejete si?“ zeptala se, ale nepřiliš vlídně. Není divu, když tu stála od rána.

„Rád bych si nechal uvázat kytici,“ řekl zdvořile David.

„Pro přítele?“

„Myslel jsem, že bych ji taky mohl nechat vám,“ pokusil se zažertovat David.

„Co si to dovoluješ, ty drzoune!“ okřikla ho žena. „Chceš, abych na tebe zavolala policii?“

„Omlouvám se, to byl jen vtip,“ řekl pokorně.

„Na nějaký vtipy opravdu nemám náladu! Radši mi řekni, co chceš do té kytice, než tě vyhodím!“

Nechal si svázat střídavě čtyři červené růže a čtyři žluté a doprostřed dvě lilie. Požádal prodavačku, aby sama přidala ještě nějaké další ozdoby, které uznala za vhodné. „Takto to bude všechno, děkuji,“ pověděl opatrně.

Žena už neřekla ani slovo a zamračeně přikládala jednu květinu ke druhé. Když byla hotova, položila kytici na stůl. „Dělá to šedesát pět dolarů za kytici a patnáct dolarů za neomalené řeči vůči mně! Celkem osmdesát dolarů!“

David mlčky vytáhl peněženku a zaplatil požadovanou částku. Na to měla žena právo. Pokud jí připadalo, že ji muž nevhodným vyjadřováním urazil, mohla za to vyžadovat peněžní částku až do výše jednoho sta dolarů, a to bez účasti policie. A muž ji musel bez jakýchkoliv námitek zaplatit. Pokud by odmítl, zasahovaly by pořádkové složky, a pak by pokuta mohla stoupnout na mnohem vyšší hodnotu. „Děkuji vám mnohokrát,“ pravil David zdvořile. „Mějte krásný večer.“

„A ty se nauč do příště slušně chovat!“ odbyla ho prodavačka a jen se mlčky a zamračeně dívala, jak odchází.

Když vyšel ven, udělal pár kroků a uslyšel, jak se za ním spustily bezpečnostní dveře chránící vchod od obchodu. „To se toho stalo,“ řekl si sám pro sebe. „Aby se hned nezbláznila kvůli nevinnému rejpnutí!“

Měl docela vztek, ale na druhou stranu věděl, že tak prostě zní zákon a muži nesmějí ženám říkat nic, co by se jich mohlo dotknout. A jak takové případné řeči nebo výroky budou ženy vnímat, záleželo vždy a jedině na konkrétní oslovené osobě.

Davidova matka mu vždycky říkala, ať si příliš nezahrává, že ho to jednou přijde draho. Ale on to zkrátka měl v sobě a nedokázal si pomoci. Dnes jej to stálo patnáct dolarů, příště to může být mnohem více. Ale snažil se tyto myšlenky zapudit. Dnes přece slaví výročí.

Se svým přítelem Peterem žijí už dva roky. Navštěvovali spolu stejný ročník na střední škole. Dokonale si rozuměli a hned po ukončení studií spolu začali chodit. Zhruba po půl roce vztahu, kdy už každý z nich pracoval, se nastěhovali do společného bytu. O vysoké škole nikdo z nich neuvažoval. Ta byla určena především ženám. Muži mohli nastoupit na univerzitu pouze za přísných podmínek. Ani jednomu z nich se něco takového nechtělo podstupovat, tak se raději nechali zaměstnat. Peter jako bankovní úředník v Capital Bank na Madison Square a David jako recepční v hotelu Sfinx na Adams Avenue.

Měli na dnešek zamluvený stůl v restauraci La Perla. Před dvěma lety v tento den 26. 7. 2083 si dali první polibek. Toto datum si stanovili jako začátek jejich vztahu.

David se rozhlédl po ulici a zastavil jedno z autonomních elektrických vozítek. Nasedl dovnitř a sdělil adresu svého bytu. Počítačový systém nastavil cílovou destinaci a auto se rozjelo. Do části města, kde David s přítelem žili, nejezdili žádné elektrobuses, ty zajišťovaly dopravu pouze v okolí centra, kde se pohybovalo mnohem více lidí.

Po cestě domů si David prohlížel kytici, kterou pro svého partnera nechal uvázat a těšil se, jakou mu tím udělá radost. Celou cestu na ni dával velký pozor, aby se nepoškodila. Stála ho o patnáct dolarů více, než původně měla. Už jen proto by ho jakákoliv škoda mrzela. Ale především to, že by musel předat Peterovi polámaný a poničený dárek. To by přes srdce nepřenesl. Peter totiž miloval květiny.

Vozidlo Davida zavezlo přímo k němu domů v Preston Street 46327. Vystoupil ven a podíval se do oken svého bytu. Už se tam svítilo, což značilo, že je Peter doma. Na nic nečekal a rychle se rozešel k hlavnímu vchodu do budovy.

Peter si právě chystal oblek na večerní program, když vtom uslyšel zvonek. Trochu zmatený, kdo to může být, přešel ke dveřím. Podíval se do kukátka a na tváři se mu objevil veliký úsměv. Rychle otevřel a s hlavou sklopenou na stranu a přizvednutým obočím vrhnul na svého přítele šibalský pohled. „Ale, ale, ale,“ řekl laškovně. „Tady si někdo buďto zapomněl klíče nebo pro mě chystá překvapení. Vzhledem k tomu, že ses musel nějak dostat hlavními dveřmi, tak předpokládám možnost číslo dvě.“

David se rovněž usmál a natáhl před sebe ruku, kterou doposud skrýval za zády. „Všechno nejlepší k výročí, zlato,“ pravil svému partnerovi třímaje v ruce kytici.

Peter na ní mohl oči nechat a brada mu mírně poklesla. „Ta je překrásná! Ale musela stát balík!“ David jenom naprázdno polknul, když si vzpomněl na scénu s prodavačkou. Peter si převzal svazek růží a pokračoval: „Tak už tam, prosím tě, nestůj a pojd' dovnitř!“ popadl Davida za ruku a přetáhl ho přes práh. Objal jej okolo beder a

dlouze ho políbil na ústa. „Miluju tě, seš třída!“ přidal k tomu plácnutí po zadku. Potom zanesl kytici do vázy a přinesl obrovský balík v dárkovém papíře, který postavil před Davida. „Tohle je pro tebe!“ řekl a v očích se mu zablesklo.

„Vážně? Děkuju,“ řekl David a převzal si dárek celý nedočkavý, co to může být. „No to je paráda!“ skoro zakřičel, když se mu podařilo zbavit balicího papíru. Grafický tablet na kreslení, které bylo Davidovou vášní. Přestože již měl doma spoustu vybavení jako barevné tužky, křídly a černé uhly, toto zařízení skýtalo spoustu dalších možností v tvorbě. A to nebylo všechno. Toto zařízení se jako jedno z mála dalo připojit k 5D tiskárně, se kterou se mohly dělat divy. „Jestli ti přijde, že já utratil hodně peněz za kytku, co teprve ty? Za tohle jsi musel dát majlant!“ řekl. Jednalo se totiž o naprostou novinku, která byla nedávno uvedena na trh.

„Na tobě šetřit nehodlám. Jsem rád, když ti udělá radost,“ pravil vlídně Peter. David vstal a dlouze políbil svého přítele.

„Ale ať nemeškáme, běž se rychle převlíct!“ řekl Peter a vrátil mu polibek. „Tak upaluj, honem!“ dodal ještě s doprovodným poplácáním po hýždích.

David odešel do ložnice, sundal si pracovní oblek a začal prohlížet šatník, jaký nejvhodnější oděv by si měl obléct. „Mám si radši vzít tu růžovou košili nebo tu tmavomodrou?“ volal na Petera.

„Drahoušku, víš přece, že ti růžová vůbec nesluší! A tmavomodrou taky ne! Radši bleděmodrou, v té vypadáš sexy!“

„Ale chtěl jsem bílý oblek!“

„Na to zapomeň! Vezmi si ten tmavě modrý!“ David za celou dobu, co chodil s Peterem, nedokázal pochopit, že v jakékoliv situaci jeho přítel neustále mluví spisovně. Buď byl tak slušně vychovaný, nebo si v tom prostě liboval.

David si nemusel o oblékání dělat starosti. Peter byl zběhlý ve všem, co se týkalo módy a především ošacení. Ve vztahu také více dominoval, a tak se David jeho návrhům často přizpůsoboval. Ne že by byl úplně submisivní typ, chtěl pouze předejít zbytečným partnerským hádkám.

Peter měl pravdu. Barva obleku nádherně Davidovi ladila k jeho světle hnědým, krátce zastřiženým, lehce vlnitým vlasům. Také mu dokonale padla k jeho nepříliš tmavé pleti. Oproti tomu Peter nosil

černý oblek a sytě červenou košili, která mu dokonale zvýrazňovala jeho černé vlasy a snědý obličej, v němž se silně zračily španělské rysy.

„Vypadáš k sežrání!“ prohlásil Peter, když uviděl svého milého, jak stojí před zrcadlem a kontroluje, zda je vše v pořádku. Jeho atletická postava v obleku dokonale vynikala.

„Tobě to taky moc sluší.“

„Myslím, že na nás budou ostatní žárlit!“

„S tebou po boku? To si piš!“ mrknul David na Petera. „Můžeme vyrazit? Docela už mám hlad.“

„Tak už tě nebudu dál trápit a vyrážíme! Stůl je zarezervovaný a šampaňské vychlazené. Takže máme před sebou krásný večer,“ řekl Peter a podal Davidovi ruku. Ten ji uchopil a společně vykročili do letní noci, která dnes pro ně měla výjimečný význam, a hlavně se chystala být plná romantiky a krásných vzpomínek.

Do restaurace přišli ve 20.00. Měli to od bytu něco přes kilometr, tudíž jim cesta zabrala asi patnáct minut chůze. La Perla byla velice luxusní a přepychová restaurace. Normálně sem nechodili, jídlo tu nebylo úplně nejlevnější. Běžná porce se pohybovala od pětatřiceti dolarů výše. Ale pro takto sváteční večer? To každý udělal výjimku. Kráčeli a drželi se za ruce. Každý, kdo na ně pohlédl, musel uznat, že jsou dokonalý pár. Náramně se k sobě hodili a při chůzi to oběma velice slušelo. Oba měřili okolo sto osmdesáti centimetrů, ale David byl o něco málo vyšší než Peter.

Restaurace byla vystavěna z pravého mramoru a její obrovské sály pojmuly až 120 ebenových stolů. Při plném počtu by se dovnitř vešlo téměř pět set hostů. Dnes tu však zabírali něco málo přes dvě třetiny. Prostory osvětlovalo asi dvacet křišťálových lustrů a na stěnách se tyčila široká okna táhnoucí se až ke stropu. Začínala ovšem asi dva metry nad uliční úroveň, tudíž nikdo nemohl nahlédnout dovnitř a pozorovat hosty. Všechny příbory zde měli z pravého stříbra, stejně tak i talíře, tácy a podnosy. Mladý páv vstoupil do dveří, kde stál vyvolávací automat. Peter stiskl na přístroji tlačítko a ihned se před nimi zjevil hologram portýra.

„Přejete si, pánové?“ otázal se zdvořile a lehce se při tom uklonil.

„Máme zarezervovaný stůl pro dva na jméno Sullivan,“ pravil Peter. „Dnes na dvacet, nula nula.“

„Prosím džentlmeny, o chvíli strpení,“ řekl hologram a začal listovat ve své elektronické paměti. Uběhlo jen pár vteřin, když oznámil: „Ano, zajisté. Dvacet, nula nula, Sullivan. Pojdte za mnou!“

Milenci jej ihned následovali. Mezitím, co se proplétali mezi stoly, se oba rozhlíželi po místnosti, která je naprosto uchvátila. Nikdy v životě něco podobného nenavštívili, takže je první dojmy zasáhly velmi hluboce. Ani se nekoukali po ostatních hostech, kteří si jich beztak nevšimli.

„To je překrásné,“ řekl David užasle.

„Výjimečný den, výjimečné prostředí,“ dodal Peter a lehce na svého partnera mrknul.

„Tak jsme zde,“ pravil hologram portýra a pokynul pravicí směrem ke stolu. „Prosím, račte se posadit. Obsluha tu bude co nevidět!“ po těchto slovech zmizel.

„Tak jsi rád, že jsme šli sem?“ zeptal se Peter, zatímco si sedali ke stolu.

„Je to tu perfektní. Jen se trochu bojím, kolik tu necháme peněz. Vypadá to až moc... honosně!“

„Honosně?“ užasl Peter. „Kam chodíš na tyhle výrazy? To je trochu old school, nemyslíš?“

„Jen jsem chtěl znít zajímavě na tomhle místě,“ usmál se David. K jejich stolu zatím přijel malý robot, který jim přivezl jídelní menu.

„Nenech se vždycky tak strhnout okolím!“ zasmál se jeho partner. „A o ceny se nestarej! Dnes je to náš večer a my si ho užijeme s plnou parádou!“ s těmito slovy natáhl k Davidovi ruku a ten ji něžně uchopil do obou dlaní.

Lehce hladil Peterovi hřbet ruky oběma palci a potom řekl: „Je mi tu s tebou krásně, víš to?“

Peter si přitáhl jednu Davidovu dlaň k ústům a políbil ji. „Mně s tebou taky, zlato,“ řekl a znovu jeho ruce věnoval polibek.

David hleděl do očí svého partnera a hlavou se mu honily nejrůznější myšlenky. Peter byl jeho. Jeho milenec a věrný společník. Žili spolu a tento večer patřil jim, jelikož slavili významnou chvíli. Tak to přece mělo být. Dva mladí chlapci, kteří se rozhodli spolu strávit zbytek svého života. Alespoň takto je k tomu přece

všichni okolo vychovávali. Každý muž přece sdílí domácnost s mužem a žena se ženou. To nelze jinak. Pravidla to zakazují.

Davidovi však blesklo hlavou, jak to bylo v minulosti. To prý žili muži se ženami. Něco takového si naprosto nedokázal představit. Vždyť to ani přece nejde, aby muž shledával ženu atraktivní. Nikdy takto dívky nevnímal. Anebo...?

Na malý okamžik jej napadlo, jak by se asi k tomuto názoru stavěl, kdyby ho vychovávali jinak. Po starém způsobu. Měl by i nadále zájem o muže nebo by jej přitahovaly více ženy? Jednalo se skutečně o jeho vůli nebo byl takto ovlivněn výchovou? Z přemýšlení jej vytrhl hlas číšníka nebo spíše hologramu, který se u nich náhle zjevil.

„Co vám mohu nabídnout k pití?“ ptal se přívětivým hlasem.

„Doneste nám, prosím, jednu lahev nejlepšího Châteauneuf du Pape,“ požádal Peter.

„Zajisté!“ odpověděl a zmizel. David se rozhlédl po místnosti a vtom si všiml hologramu servírky, která obsluhovala jednu dámskou dvojici. Stála zrovna v takovém úhlu, že ji viděl v celé její kráse. Její designér nebo spíše designérka si rozhodně dala záležet. Milý kulatý obličej, blond vlasy a její uniforma. Černá sukně po kolena a sako, které zakrývalo bílou blůzu, krásně obepínaly její vyrýsovanou postavu.

„Nech toho!“ řekl přísně, ale šeptem Peter Davidovi, když si povšiml, co dělá. „Víš, že zírání na ženy je protizákonné!“

David pozvolna otočil hlavu. „Vždyť je to hologram.“

„To je úplně jedno, na to se vůbec nebere ohled. Žena jako žena!“

„To myslíš vážně? O tom jsem nikdy neslyšel!“ oponoval David.

„Kdes to vůbec viděl, zírat na holky!“

„Jen mi někoho připomněla, nezíral jsem na ni. Tak se nezlob.“

Peter znovu uchopil svého partnera za ruku. „Neboj, nezlobím se. Vím, že jsi to tak nemyslel. Kdyby ses ale takhle koukal za nějakým mužem, tak budu žárlit! I kdyby to byl hologram,“ usmál se laškovně Peter a políbil Davidovi prsty na ruce.

„Popral by ses kvůli mně?“

„To si piš! Klidně i tady! Zdemoloval bych jim tady tu nádheru, kdybych věděl, že se okolo tebe točí nějaký další chlap. Nezbylo by tady vůbec nic. Udělal bych jim z toho kůlničku na dříví!“ oba se dali do smíchu. Pak se Peter zeptal: „A co ty? Ty by ses za mě pral?“

David se na něho na chvíli zahleděl, jako by přemýšlel. „Jako Scott Adkins ve filmu Neporazitelný!“

„Netahej sem takový starý vykopávky!“ zasmál se Peter.

„Mám ten film rád!“ namítal David.

„Je předpotopní! A kdo se vůbec ještě dneska kouká na filmy? Je to retro. Ty jsi jediný z naší generace, kdo je sleduje.“

Filmy již byly dávným přežitkem. Sledování televizních pořadů postupně upadlo, jelikož se lidé začali více dívat na videa na YouTube. Tento internetový server se tak rozmohl, že časem koupil veškeré televizní stanice, které jedna po druhé zkrachovaly. Vše se nyní vysílalo přes YouTube – zpravodajství, reklamy, videa, filmy, úplně všechno. Slavní filmoví herci upadli v zapomnění. Hlavními

celebritami se stali youtubeři, zejména ti, kteří provozovali adrenalinové aktivity.

V padesátých letech jednadvacátého století zkrachoval Hollywood. YouTube koupil jeho ateliéry a přejmenovaly se na Hollytube, což mnoho lidí považovalo za naprosto směšný a ubohý název. Zde se tvorba filmů nadále podporovala, ale ve velmi mizivém rozsahu. Vznikaly jako vedlejší produkt a většinou v nich hráli youtubeři, kteří se nedokázali prosadit se svými videi, nebo lidé, jimž se nepodařilo získat prestižnější práci a takto si alespoň něco vydělali. Samotné herectví se již nepovažovalo za prestižní a filmy se natáčely převážně pro fajnšmekry a milovníky starší módy.

K dispozici byly rovněž staré filmy, ale pouze takové, které neodporovaly mravům soudobé společnosti. Pokud film obsahoval násilné scény, kde se bojovalo nebo dokonce zabíjelo, nikomu nevadily. Naopak se staly symbolikou mužské krutosti a poukazovaly na odstrašující případy, jak se muži chovali dříve. Avšak veškeré milostné scény, kde docházelo k jakémukoliv tělesnému kontaktu mezi mužem a ženou, musely být nemilosrdně odstraněny.

Stát se youtuberem nebylo už tak snadné jako kdysi. Již nestačilo pouze natočit video, umístit na stránky a čekat, kolik bude mít zhlédnutí. Video se posílala do konkurzu, kde je posuzovala hodnotící komise. Zbrusu nové výtvary známých youtuberů se nejprve promítaly v 5Dtube kinech, kde si je diváci mohli vychutnat téměř naživo a užít si tak senzaci naplno. Teprve poté se videa umístila na server. O moderní 5Dtube kina byl takový zájem, že si fanoušci objednávali vstupenky půl roku dopředu a téměř stejnou dobu na ně museli šetřit peníze.

„Vůbec nemáš úctu k historii,“ komentoval David s úsměvem Peterovu reakci.

„A navíc je tam moc násilí! Tam aspoň vidíš, jak se k sobě muži v těch dobách chovali. Já si myslím, že je to lepší tak, jak to máme dnes. Podívej se na nás dva!“

„Ale říkal jsi přece, že by ses kvůli mně pral...“

„To jistě. Ale v tom filmu se takhle prali pro zábavu. A to se mi nelíbí!“

„Ale no tak, je to jen film! Nebudeme se přece kvůli tomu tady dohadovat a kazit si tím náš slavnostní večer!“

„Máš pravdu,“ řekl Peter a naklonil se více dopředu. „Pojď sem blíž!“ řekl Davidovi. Ten následoval jeho pokynu a Peter jej dlouze políbil na ústa. „Miluju tě, víš to?“ řekl tiše.

„Já tebe taky,“ zašeptal David. Oba se na sebe něžně usmáli a opět je vyrušil hlas servírky.

„Zde je, prosím, Châteauneuf du Pape,“ ozval se robotický hlas a malý droid před ně postavil lahev vína a dvě skleničky. Poté pomocí svého otvíráku lahev odzátkoval a okolo hrdla obtočil papírový ubrousek. Každému potom nalil deci vína a odjel pryč.

Poté co si připili, se oba podívali do jídelního lístku, aby si vybrali hlavní chod. Když se znovu objevil hologram číšníka, David si objednal hovězí Filet z pravé svíčkové z argentinského býka. K tomu si dal opečené brambory a sušená rajčata. Peter spíše zastával vegetariánské jídlo, ale Davidovu stravu nijak nekritizoval. Sám si dal zapečené brambory se smetanovou omáčkou, sušenými rajčaty a lilkem. K tomu popíjeli Châteauneuf du Pape, a když došlo, objednali si ještě jednu lahev. Jako dezert si dal David banánový split s vanilkovou zmrzlinou politou hustou šlehačkou a mléčnou čokoládou. Peter dal opět přednost vegetariánskému zákusku, a to Raw čokoládové brownies s mandlí. Na závěr si ještě objednali třetí lahev vzácného vína.

Celý večer si povídali o všem možném, co zažili společně na škole, o jejich prvním rande, o tom, jakou měli oba trému, když představovali jeden druhého u nich doma. Smáli se, občas na sebe jen hleděli, někdy se políbili, a tak to trvalo celý večer, dokud se nerozhodli jít domů.

Nechali v restauraci tučné spropitné. „Přeji krásný večer!“ řekl hologram portýra, který se jim při odchodu zjevil. Přestože byl virtuální, ze slušnosti mu popřáli totéž. Odešli si stoupnout k okraji chodníku, kde čekali, než jim přijede autonomní vozítko, které Peter zavolal přes online aplikaci. Přestože to neměli domů nijak daleko, přece jen víno udělalo své a oni se rozhodli, že raději dají přednost komfortu, aby byli druhý den čilejší do práce.

Jak tak čekali, ozval se za nimi ženský hlas: „Petere? Jsi to ty?“

Oba chlapci se otočili a Peter uviděl svoji dávnou spolužačku ještě ze základní školy. „Jess! To je ale překvapení! Tebe bych tu nečekal!“

Jessica Fosterová byla sice o rok starší než Peter, avšak na základní škole chodili do stejné třídy a velmi si spolu rozuměli. Chovali se k sobě téměř jako bratr se sestrou. Sdělovali si spolu všelijaké důvěrnosti o tom, jaká dívka se Jessice líbila či jaký

chlapec se líbil Peterovi. Tato vysoká dívčina s dlouhými, rovnými blond vlasy byla snem každé jejich spolužačky. A dost možná i některých spolužáků, kteří se něco takového neopovažovali dát najevo. „Tohle je moje přítelkyně, Hailey,“ otočila hlavu směrem k menší, avšak neméně krásné dívce.

Prstencové tmavě hnědé vlasy, dlouhé kus pod ramena, jí lemovaly vlídný kulatý obličej, poněkud snědší pleti. Měla krásně velké, hnědé oči, do kterých se zajisté dokázal ponořit celý vesmír. David na ni hleděl jako u vytržení.

„Aáá, promiň,“ řekl Peter, „můj přítel David!“ pokynul rukou směrem k němu. „Davide, tohle je Jessica. Známe se už ze základky.“

„Odkud jdete?“ zeptala se Jessica potom, co se všichni vzájemně pozdravili a představili.

„Slavili jsme dnes naše výročí!“ prohlásil hrdě David.

„Vážně? To je moc krásný,“ řekla vlídně Hailey.

„A co vy?“ otázal se na oplátku Peter.

„My byly v kině. Jen tak si udělat hezkej večer. Výročí budeme mít až za tři měsíce!“ odpověděla Jess.

„Moc rádi jsme vás viděli,“ řekl Peter, „ale máme toho po dnešku dost, musíme chytit odvoz domů!“

„To věřím, ještě k tomu v pondělí,“ souhlasila Jessica. „Ale můžeme se někdy vidět a dát řeč. Myslím my všichni, takhle ve čtyřech.“

Kapitola 2.

V sobotu ráno David vstal z postele a šel si vyčistit zuby. Poté zašel do lednice, odkud vytáhl balení tablet, které měli všichni předepsané užívat. Výrobek s názvem Menealth od společnosti VITAL MEDICINE byl lék schválený mezinárodní zdravotní organizací WHO. Měl sloužit pro posílení imunity organismu a jeho užívání bylo nařízeno zákonem. Jedno balení vystačilo na jeden měsíc a pečlivě se evidovalo, zda si občané kupují každý měsíc nové a staré vrací. Ženy užívaly medicínu rovněž, avšak variantu s názvem Womealth zhotovenou přímo pro ně.

Tento přípravek museli používat nejen v celých Spojených státech, ale i v jiných zemích. Za zástěrkou globálního zdraví však David spatřoval pouhý byznys a způsob, aby si někteří z vyšších vrstev opět namastili kapsu. Každý si totiž musel lék koupit. Přestože se proti tomu často objevovaly určité protesty, vláda vždy namítala, že každý musí pro své zdraví udělat maximum, což také znamená zakoupit si lék, který ani nestojí příliš mnoho. Ženy jej dokonce měly se slevou.

David měl výhodu, že jeho matka pracovala v lékárně, tudíž byla schopná pro něho obstarat lék levněji. Když byl ještě malý, maminka mu sama prášky dávala každý den. Teď, když byl dospělý, občas na užívání zapomínal. Dnes si uvědomil, že si tabletu nevzal již několik dní. Většinou tento prohřešek řešil tím, že si v následujících dnech vzal více prášků, než nařizovala předepsaná dávka, aby dohnal svůj deficit. Na konci měsíce musel také do lékárny vracet úplně prázdný obal. Splachovat prášky do záchodové mísy nechtěl. V informacích na balíčku nezmiňovali, že by léky byli vysloveně škodlivé při vyšším

množství, tak si David říkal, že když si místo jedné tablety vezme dvě, nic hrozného se nemůže stát. Matky se raději na nic neptal. Pokárala by ho totiž za nezodpovědnost a on se chtěl něčemu takovému vyhnout.

Zrovna dnes jel David matku navštívit. Snažil se k ní chodit co nejčastěji, ale jeho pracovní náplň mu to příliš nedovolovala, jelikož dělal na směny. Teď už jí celý měsíc neviděl. Nikdy jí však dopředu nevolal, zda se zastaví či ne. Chtěl, aby to bylo překvapení.

Rachel Morganová bydlela v malém bytě v Jeremy Street. Rozhodla se žít sama jako svobodná matka a vychovávat syna podle svého.

Ženám bylo umožněno vychovávat děti, ať už žily v páru nebo jako svobodné matky. Rovněž si mohly vybrat, zda budou vychovávat chlapce či dívky, na tom nezáleželo. Pokud žil muž bez partnera, neměl na dítě v žádném případě nárok. Mužské páry mohly vychovávat pouze chlapce. Tím chtěly zákony zamezit možným incidentům v případě, že by se v muži někde hluboko uvnitř probudil dávný pud chůčce při pohledu na čerstvě vyvinuté tělo jeho dospívající dcery. Zákonodárkyně se obávaly, že by muž mohl na dívku vztáhnout ruku a znásilnit ji.

K plození dětí sloužily takzvané Instituty početí, kam museli muži povinně každý měsíc dodávat vzorek svého spermatu. Před oplodněním byly důkladně prozkoumány údaje ženy a mužské vzorky zvoleny tak, aby nehrozilo riziko příbuznosti dotyčné s daným mužem.

Pokud žena porodila dítě a rozhodla si je ponechat, vyrůstalo s ní v domácnosti. Když se jednalo o ženský pár, mohla mít každá z žen své vlastní dítě. Záleželo vždy na dohodě. V každém případě byly

tyto děti registrovány jako sourozenci. Se svým biologickým otcem se nikdy nescházely. Pouze matka měla nárok vědět, o koho se jedná, ale většinou se o to žádná nezajímala. V případě, že žena o narozeného chlapce nestála, ať už kvůli profesní kariéře, kdy si nemohla dovolit dítě, nebo pouze proto, že chtěla raději dceru, dala se zpráva biologickému otci, zda by chtěl dítě vychovávat. Když otec souhlasil, dostal na starost dítě on se svým přítelem či manželem. Pokud odmítli, nabídlo se dítě k adopci nejprve ženským párům, které nemohly z jistých důvodů mít děti vlastní. Až poté se dítě nabídlo k adopci párům mužského pohlaví.

Rachel však byla Davidova skutečná matka. Patřil jí a nikomu jinému. Nechtěla ani znát informace o biologickém otci, aby neměla někdy v budoucnu myšlenky, že by se s ním setkala a představila mu svého syna. Ne. On byl jen a jen její.

Když se ozval zvonek, tušila, kdo za ní přišel. Došla otevřít a vřele se se synem přivítala. „Tak ráda tě vidím!“ řekla, mezitím co jej objala.

„Já tebe taky.“

„To je dobře, že ses zastavil. Pojd' dál!“ pozvala ho a David vešel dovnitř. „Jak se má Peter? Pořád vám to funguje?“

„V pondělí jsme oslavili výročí!“

David si vzpomněl na chvíli, kdy Petera poprvé představoval matce. Cítil, jak byli oba nervózní, on i jeho partner. Rachel však svého syna vyslechla do posledního slova a byla na něho hrdá, že si konečně našel někoho, s kým snad stráví celý život nebo alespoň velkou část. To se jí samotné nikdy nepovedlo. Měla několik vztahů. Všechny však skončily fiaskem. A nikdy pořádně nevěděla proč. Byla hezká, přiměřeně chytrá, milá a vyzařovalo z ní určité kouzlo. Většinou, když přišla do společnosti, točila se okolo ní spousta žen. S hledáním přítelkyně neměla příliš velké potíže. Jenže se s ní všechny během krátké chvíle rozešly. Nejvíce ji mrzelo, že jí ani jedna z nich neřekla důvod. Zřejmě jim připadala na ně příliš dokonalá a trochu se jí bály. Ale časem se o to přestala starat. Vždycky nějakou krátkodobou známost našla, tak proč si s tím lámat hlavu.

„Vážně?“ řekla překvapeně. „A jak je to vlastně dlouho?“

„Zatím dva roky! Ještě nic závratného.“

„Řekla bych, že to je dost dlouhá doba. Mně žádný vztah takhle dlouho nevydržel!“

„Já vím, mami,“ řekl vlídně David a objal ji. „Tím se netrap. Aspoň se nikdy nedostaneš do situace, kdy budeš muset řešit nějaké problémy!“ ani nevěděl, proč tuhle větu vypustil.

Rachel na něho podezíravě pohlédla. „Děje se snad mezi vámi něco?“ otázala se přísně.

David sám nevěděl, co má odpovědět, ale po chvíli řekl. „Myslím tím, že nepřivedeš do potíží někoho, na kom ti záleží.“

„Co se přihodilo?“ už skoro vykřikla matka.

David si uvědomil, že každou větou říká něco, co vlastně ani není pravda, a vůbec netušil, proč se mu derou na jazyk takové věty. „Ale nic, vůbec nic,“ řekl. „Jen se mi krátce před tím, než jsme šli na večeři, stala taková malá nepříjemnost!“ pak matce pověděl o příhodě s prodavačkou květin.

Rachel jen nechápavě zakroutila hlavou a řekla: „Ty si prostě nedáš pokoj, co? Vždyť už jsem ti milionkrát říkala, ať si na takové věci dáváš pozor! Nevzpomínáš si, jak jsem kvůli tobě musela trávit pozdní odpoledne u ředitelky potom, co jsi měl tenkrát ten incident ve škole?“

„Už to zase vytahuješ?“ řekl otráveně, ale neagresivně David.

Stalo se to na základní škole, když mu bylo asi třináct let. Davidovi téměř hrozili vyloučením, jelikož ve třídě při hodině dějepisu zmínil zakázanou literaturu. Bibli. Rachel potom musela dlouho přemlouvát ředitelku, aby od svého záměru upustila, jelikož to nebyla úplně Davidova chyba. Mohla za to jedna nepříjemná událost, kterou David zažil večer předtím.

Vracel se s kamarády z nového 5Dtube kina, když na náměstí narazili skupinu lidí, která si natáčela na mobilní telefony jakéhosi starého muže okolo osmdesáti let. Tento s největší pravděpodobností bezdomovec se rozhodl v podnapilém stavu vyjít do ulic a provolávat hesla proti vládě a jejím zákonům. Vykřikoval, že všichni jsou hříšníci a že skončí v pekle, jelikož porušují základní pravidla psaná v Bibli. Svět se zbláznil a všechno je obráceně. Muži souloží s jinými muži a ženy se ženami. A zákon toto nejen že povoluje, ale dokonce přikazuje. A to je prý největší přestupek proti

knihám starého zákona, kde se píše, že je přísně zakázáno mít pohlavní styk s jedincem stejného pohlaví.

Takovéto výroky se samozřejmě nelíbily správním orgánům, tudíž povolaly zásahové složky, které okamžitě muže zpacifikovaly a odvezly z veřejného prostranství. Co se s ním později stalo, se již nikde veřejně nehlásilo. Prostě se jednalo o výtržníka a buřiče, tak musel být odstraněn. Jak potom takoví lidé dopadnou, nikoho nemusí zajímat. Důležité je, že již dál nebude vyvolávat nepokoje. Všechna videa o tomto incidentu musela být smazána z internetu, aby někoho nenapadlo se na ně znovu podívat a v horším případě uvažovat nad slovy, jež v něm zazněla.

David se druhý den ve škole zeptal své dějepisárky, jak to bylo kdysi se vztahy muž a žena. Že se o tom prý píše v nějaké staré knize. Samozřejmě že nebyl jediný, kdo o incidentu s bezdomovcem věděl, protože jej před smazáním z webu stihla zhlédnout slušná řada lidí. Ale nikoho by v životě nenapadlo se na to zeptat, neboť to považovali za holý nesmysl a pouze za nějakou bujnou představivost šíleného muže.

Učitelka však tuto otázku nepřijala úplně vlídně a okamžitě vzala ubohého Davida do ředitelny, kde vylíčila jeho slova poněkud jiným způsobem. Podle toho, co řekla, ředitelka pochopila, že hlásal podobné věci jako ten blázen na náměstí.

„Je ti jasné, že těmito řečmi nejen hrubě porušuješ školní řád, ale stavíš se tak i na hranu zákona?“ obořila se na Davida ředitelka.

Zoufalý chlapec se bránil: „Ne... to... to ne...!“

„Mlč už! Budeš dočasně vyloučen ze školy, než se dohodneme na finálním trestu. A ráda bych mluvila s tvou matkou!“

David potom doma vyprávěl, co se událo. Rachel se ihned vypravila do školy a dala se do vysvětlování celé situace. Řekla, že její syn je velice slušný chlapec. Vychovává ho přece ona jako žena a důrazně mu klade na srdce, aby se nestaral o nepatřičné informace a už vůbec je nikde nerozhlášoval. Zdůrazňovala, že chlapec je pouze velice zvědavý a někdy mluví dříve, než myslí, ale že to nikdy nemíní ve zlém. Zaručila se, že na něho dohlédne a že se už něco takového nebude v budoucnu opakovat.

Ředitelka jí po nějaké době přemlouvání vyhověla, ale neopomněla Rachel upozornit, aby byla při výchově svého syna